

Lieta C-60/22

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2022. gada 1. februāris

Iesniedzējtiesa:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2022. gada 27. janvāris

Prasītājs:

UZ

Atbildētāja:

Vācijas Federatīvā Republika

Pamatlietas priekšmets

Datu aizsardzības tiesību akti – Regula 2016/679 (Vispārīgā datu aizsardzības regula) – 5. panta 2. punkts – Pārskatatbildība – 17. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 18. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Apstrādes likumīgums – Tiesības uz dzēšanu un ierobežošanu – Apstrādāto datu izmantošana

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Savienības tiesību interpretācija, LESD 267. pants

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula, turpmāk tekstā – “VDAR”) 5. pantā paredzētā pārziņa pārskatatbildības neesamība, proti, pārskatatbildības

- neievērošana vai nepilnīga ievērošana, piemēram, apstrādes darbību neregistrēšana vai nepilnīga registrēšana saskaņā ar VDAR 30. pantu vai vienošanās par kopīgu procedūru neesamība saskaņā ar VDAR 26. pantu nozīmē, ka datu apstrāde ir nelikumīga VDAR 17. panta 1. punkta d) apakšpunkta un VDAR 18. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē un līdz ar to pastāv datu subjekta tiesības uz [datu] dzēšanu vai ierobežošanu?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai tiesību uz [datu] dzēšanu vai ierobežošanu esamība nozīmē, ka apstrādātie dati nav jāņem vērā tiesvedībā? Vai tas tā katrā ziņā ir tad, ja datu subjekts ieilst pret to izmantošanu tiesvedībā?
 - 3) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša: vai tas, ka pārzinis ir pārkāpis VDAR 5., 30. vai 26. pantu, nozīmē, ka valsts tiesa jautājumā par datu apstrādes izmantošanu tiesā datus var ņemt vērā tikai tad, ja datu subjekts ir skaidri piekritis datu izmantošanai?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.), 82. apsvērums, 5., 9., 17., 18., 26., 30., 94. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.), 52. apsvērums

Eiropas Savienības Pamattiesību harta, 7. un 8. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

Bundesdatenschutzgesetz [Federālais datu aizsardzības likums] (turpmāk tekstā – “BDSG”) (BGBl. I 2097. lpp.), 43. panta 3. punkts

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Prasītājs apstrīd *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* [Federālās migrācijas un bēgļu pārvaldes] lēmumu par atteikumu un lūdz piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar *Asylgesetz* [Likuma par patvēruma tiesībām] (turpmāk tekstā – “AsylG”) 3. pantu. Atbildētājas lēmuma pamatā ir tā saucamie federālās pārvaldes elektroniskie lietas materiāli *MARIS*, kuri arī kopīgas procedūras ietvaros saskaņā ar 26. pantu tiek nosūtīti tiesai, izmantojot tiesu un administrāciju elektronisko pastkastī (turpmāk tekstā – “EGVP”). Attiecībā uz jautājumiem par pilnīgu lietas materiālu nodošanu tiek izdarīta atsauce uz Tiesai jau iesniegtajiem jautājumiem (lieta C-564/21).

- 2 Pastāv šaubas par to, vai atbildētājam vispār ir, vai arī tai ir pilnīgs apstrādes darbību reģistrs Regulas 2016/679 (Vispārīgā datu aizsardzības regula, turpmāk tekstā – “VDAR”) 30. panta izpratnē saistībā ar tā saucamajiem elektroniskajiem *MARIS* materiāliem. Tāpat nepastāv vienošanās vai tiesiskais regulējums VDAR 26. panta izpratnē attiecībā uz elektronisko lietas materiālu pārsūtīšanas procedūru un atbildības noteikšanu šajā procedūrā. Iesniedzējtiesa šos dokumentus pieprasīja tiesvedības gaitā. Tomēr atbildētāja atteicās tos sniegt, citastarp pamatojoties uz to, ka attiecībā uz *EGVP* nepastāv vienošanās saskaņā ar VDAR 26. pantu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 3 Rodas jautājums, kā tiesai, gadījumā, ja atbildētāja vismaz (formāli) ir nelikumīgi apstrādājusi prasītāja personas datus, būtu jārīkojas ar šiem datiem, ņemot vērā, ka saskaņā ar Direktīvu 2013/32 VDAR ir piemērojama patvēruma procedūrām saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Ne *AsylG*, ne *Verwaltungsgerichtsordnung* [Administratīvo tiesu procesa kodeksā] šajā sakarā nav nekādu norāžu.
- 4 Saskaņā ar Direktīvas 2013/32 52. apsvērumu personas datu apstrāde patvēruma procedūrās, ko dalībvalstīs veic saskaņā ar šo direktīvu, tiek reglamentēta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti. Direktīva 95/46 tika atcelta saskaņā ar VDAR 94. panta 1. punktu no 2018. gada 25. maija. Tomēr saskaņā ar VDAR 94. panta 2. punktu atsaucies uz atcelto Direktīvu 95/46 uzskata par atsaucēm uz šo regulu. Līdz ar to VDAR pilnībā attiecas uz procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai.
- 5 Jau Direktīvā 95/46 bija paredzēta automatizētu apstrādes darbību dokumentēšana, tā saucamā paziņošana saskaņā ar šīs direktīvas 18. pantu. Direktīvas 95/46 19. pantā paredzētā paziņojuma saturs būtībā atbilda pašreiz VDAR 30. pantā noteiktajam, turklāt jaunā norma attiecas uz visiem apstrādes veidiem, tātad, arī uz kartotēkām.
- 6 Direktīvas 95/46 darbības laikā atbildētājas rīcībā bija tikai ļoti vienkāršs apstrādes reģistrs kā paziņojums Direktīvas 95/46 izpratnē (*BDSG* 4.e pants iepriekšējā redakcijā) attiecībā uz elektroniskajiem *MARIS* lietas materiāliem. Toreizējais datu apstrādes reģistrs (paziņojums) neietvēra nekādu īpašu regulējumu par īpašu kategoriju personas datu apstrādi saskaņā ar VDAR 9. pantu (Direktīvas 95/46 8. pants). Šāds īpašs regulējums par datu apstrādi saskaņā ar VDAR 9. un 10. pantu, visticamāk, nepastāv pat mūsdienās. Tas tādēļ, ka dati par veselību un reliģisko piederību, tāpat kā par sodāmību, elektroniskajos *MARIS* lietas materiālos vispārīgi tiek iekļauti kā tā saucamie “parastie dokumenti”. Nešķiet, ka pastāv īpaša datu drošības aizsardzība, izņemot to, ka, iespējams, tiek veikta piekļuves reģistrēšana. Tomēr patvēruma meklētāja lietas materiāliem var piekļūt no jebkuras atbildētājas filiāles visā Vācijā, tāpat kā tiem var piekļūt no pašas galvenās pārvaldes.

- 7 It īpaši attiecībā uz lietas materiālu pārvaldību un lietas materiālu iesniegšanu tiesā iesniedzējtiesai ir nopietnas šaubas par to, vai atbildētāja ievēro prasības, kas ir paredzētas VDAR 5. panta 1. punktā, skatot tās kopsakarā, piemēram, ar VDAR 26. un 30. pantu. Pretēji tiesas prasībai apstrādes darbību reģistrs netika iesniegts. Šajā sakarā pēc Tiesas nolēmuma saņemšanas ir paredzēts uzklaut atbildīgās iestādes, t.i., atbildētājas iestādes vadītāju saistībā ar viņa pārskatbildību saskaņā ar VDAR 5. panta 2. punktu.
- 8 Tomēr pirms uzklautāšanas ir jānoskaidro, vai VDAR noteikto pienākumu neizpilde un no tās izrietošais datu apstrādes nelikumīgums ir pamats sankciju piemērošanai, kā, piemēram, datu dzēšanai saskaņā ar VDAR 17. panta 1. punkta d) apakšpunktu vai apstrādes ierobežošanai saskaņā ar VDAR 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Vismaz tad, ja datu subjekts, šajā gadījumā – prasītājs, to pieprasa. Tas tādēļ, ka pretējā gadījumā tiesa tiesvedības ietvaros būtu spiesta piedalīties nelikumīgā datu apstrādē. Iestāde varētu pastāvīgi pārkāpt VDAR bez sankcijām.
- 9 Šādā gadījumā tikai uzraudzības iestāde varētu veikt darbības saskaņā ar VDAR 58. pantu. Tomēr saskaņā ar valsts tiesību aktiem soda naudas uzlikšana Federālajai migrācijas un bēgļu pārvaldei nebūtu iespējama. Saskaņā ar *BDSG* 43. panta 3. punktu, kas ir balstīts uz VDAR 83. panta 7. punktu, publiskām iestādēm un struktūrām naudas sodi netiek piemēroti. Iestādei nebūtu stimula rīkoties likumīgi. Tā rezultātā netiktu ievērotas Direktīvā 2013/32 noteiktās prasības, tāpat kā pati VDAR.
- 10 Tiesa jau ir nolēmusi, ka “paziņojumam” (šobrīd – apstrādes darbību reģistram) ir jābūt pilnīgam apstrādes brīdī, bet ne agrāk (2011. gada 9. novembra spriedums lietās C-92/09 un C-93/09, ECLI:EU:C:2010:662, 95. un nākamie punkti). Šajā gadījumā prasītāja personas datus atbildētāja bija apstrādājusi jau kopš viņa patvēruma pieteikuma iesniegšanas brīža (2019. gada 7. maijā). Tādējādi, vismaz saskaņā ar Tiesas judikatūru, tajā brīdī apstrādes darbību reģistram, kas attiecas uz *MARIS* lietas materiāliem (un līdz ar to arī uz prasītāja patvēruma lietas materiāliem), bija jābūt pilnīgam. Taču tā tas nav.
- 11 Tiesa vēl nav pieņēmusi lēmumu par to, kas būtu piemērojams šajā gadījumā – ne saskaņā ar Direktīvu 95/46, ne saskaņā ar VDAR. Ja ņem vērā, ka, lai uzskatāmi parādītu, ka ir ievēroti VDAR noteikumi, pārzinim vai apstrādātājam ir jāglabā ieraksti par apstrādes darbībām, ko viņš veic savas atbildības ietvaros (VDAR 82. apsvērums), rodas jautājums, kādas sekas izriet no tā, ja atbildīgā iestāde to nav veikusi. Tas tādēļ, ka tad nebūtu ievērota pārskatbildība saskaņā ar VDAR 5. pantu.
- 12 VDAR 83. panta 5. punkta a) apakšpunktā tik tiešām ir noteikts, ka par VDAR 5. pantā paredzētās pārskatbildības pārkāpumu var piemērot administratīvus naudas sodus apmērā līdz 20 000 000 EUR. Tomēr, kā jau norādīts, saskaņā ar *BDSG* 43. panta 3. punktu tas neattiecas uz federālajām iestādēm. Katrā ziņā

VDAR 17. panta 1. punkta d) apakšpunktā ir noteikts, ka nelikumīgi apstrādāti dati ir jādzēš vismaz pēc datu subjekta pieprasījuma.

- 13 Neesošs vai nepilnīgs apstrādes darbību reģistrs, vismaz ņemot vērā VDAR 5. pantu, liek iesniedzējtiesai uzskatīt, ka datu apstrāde ir “formāli” nelikumīga. Tādēļ rodas jautājums, vai šādā gadījumā datu dzēšana vai vismaz bloķēšana nav jāveic kā sankcija par bezdarbību saskaņā ar VDAR 5. pantu, skatot to kopsakarā ar VDAR 30. pantu. Tas tādēļ, ka pretējā gadījumā, nepastāvot iespējamām sankcijām, VDAR nebūtu iespējams efektīvi īstenot.
- 14 Galu galā, cik zināms, piemēram, Francijas Republika Direktīvas 95/46 18. un nākamo pantu darbības laikā valsts tiesību aktos bija reglamentējusi, ka ir stingrs tiesību aktos noteikts aizliegums tiesvedībā izmantot tos personas datus, par kuriem atbildīgā iestāde nav paziņojusi uzraudzības iestādei (CNIL), jo datu izmantošana ir nelikumīga dokumentēšanas trūkuma dēļ. Attiecīgi šajā gadījumā vismaz viena sankcija jau tika piemērota tādā ziņā, ka tiesa nedrīkstēja apstrādāt un izmantot datus. VDAR darbības laikā arī Portugālē un citās dalībvalstīs apstrādes darbību reģistra neesamības sekas ir [datu] izmantošanas aizliegums. Tas ir mehānisms, kas Vācijas Federatīvajā Republikā Direktīvas 95/46 īstenošanas ietvaros un arī VDAR darbības laikā nepastāv. Šajā gadījumā drīzāk tika likts pamats “ieciētībai” pret paziņojuma neesamību.
- 15 Arī atbildētājas lietas materiālu un procesuālo dokumentu elektroniska nosūtīšana ir datu apstrāde VDAR 4. panta 2. punkta izpratnē, kurai ir jāatbilst datu apstrādes principiem saskaņā ar VDAR 5. pantu. Tādēļ arī šajā gadījumā rodas šaubas par datu apstrādes formālo likumību, nosūtot tā saucamos elektroniskos federālās pārvaldes lietas materiālus un atbildētājas procesuālos dokumentus ar attiecīgajiem nosūtīšanas līdzekļiem. Arī šajā gadījumā nav apstrādes darbību reģistra un regulējuma par kopīgiem pienākumiem. Ir tiesa, ka pastāv *Verordnung über die technischen Rahmenbedingungen des elektronischen Rechtsverkehrs und über das besondere elektronische Behördenpostfach vom 24.11.2017* [2017. gada 24. novembra Noteikumi par e–tiesiskuma sistēmas tehnisko vidi un iestāžu e–pastkasti] (*BGBI. I 3803. lpp.*, kurā grozījumi ir izdarīti ar 2021. gada 5. oktobra likuma 6. pantu, *BGBI. I 4607. lpp.*). Tie reglamentē elektronisko dokumentu nosūtīšanu federālo zemju un federālās valsts tiesām. Šajā ziņā federālās valsts vai federālo zemju valdību augstākās iestādes savā jomā publisko tiesību struktūrās var pārbaudīt iestāžu vai publisko tiesību juridisko personu identitāti, lai tām piešķirtu piekļuvi speciālajai iestāžu e–pastkastei (tā saucamajai *BeBPO*). Federālās valsts augstākās iestādes vai vairākas federālo zemju valdības savā jomā var arī kopīgi noteikt publisko tiesību iestādi. Kas tā patiesībā ir, netika reglamentēts. Galu galā, šķiet, aiz tā stāv tā saucamā federālās valsts un federālo zemju tieslietu ministriju darba grupa (*Bund–Länder–Kommission für Informationstechnik in der Justiz [BLK] Arbeitsgruppe IT–Standards in der Justiz* [Federālās valsts un federālo zemju tiesu sistēmas informācijas tehnoloģiju komisija [BLK] Tiesu sistēmas IT standartu darba grupa). Tas, kura iestāde vai iestādes ir atbildīgas par *EGVP* vai *BeBPos* direktoriju pakalpojumu, vai pat par nepieciešamo serveru arhitektūru, nav zināms un nav dokumentēts.

- 16 Nav arī atbilstošu normatīvo vai citu rakstisku noteikumu starp tiesām un iestādēm, kā tas būtu nepieciešams saskaņā ar VDAR 26. pantu, lai regulētu pienākumus. Pat tajās federālajās zemēs, kuras saskaņā ar savu tiesisko regulējumu ir izvēlējušās kopīgās procedūras modeli, nav attiecīgas datu aizsardzības prasībām atbilstīgas īstenošanas. Hesenē pat noteikumos ir paredzēts, ka elektroniskā pastkaste ir jāglabā tikai tieslietu sistēmas “datu centra” serveros, tātad, *Hessische Zentrale für Datenverarbeitung* [Hesenes Datu apstrādes centrā] (turpmāk tekstā – “HZD”). Tomēr HZD tieši neietilpst tiesu sistēmā un, kā starpnieks, labākajā gadījumā ir apstrādātājs saskaņā ar VDAR 28. pantu.
- 17 Zināms ir tikai tas, ka faktiski par federālo zemju līmenī galvenā reģistra servera S.A.F.E. administrēšanu un darbību kā “starpnieks” ir atbildīgs datu drošības birojs Ziemeļreinā–Vestfālenē. Ir paredzēts, ka *SAFE ID* ir nemainīgs un tiek piešķirts tikai vienu reizi (šajā sakarā skat. *SAFE* – http://www.egvp.de/Drittprodukte/SAFE_Abbildungsvorschrift_SAFE_ID_Stand_Dez_2014.pdf). Turklāt pastkastītes EGVP tiek apzīmētas ar unikālu identifikācijas numuru (tā saucamo *Govello ID*). Ciktāl iesniedzējtiesai ir zināms, šie ID numuri ir reģistrēti uzziņu dienestā, ko uztur Ziemeļreina–Vestfālene (*IT–NRW*). Nav reglamentēts, kurš faktiski ir atbildīgs par *Govello ID* piešķiršanu federālās valsts un federālo zemju apvienībā.
- 18 Nav zināms, uz kādiem datu aizsardzības tiesību aktiem ir balstīta EGVP. Attiecībā uz lūgumu iesniegt vienošanos saskaņā ar VDAR 26. pantu atbildētāja ir atteikusies šajā sakarā sniegt paskaidrojumus un to iesniegt. Šajā sakarā ir arī jājautā, vai, izmantojot tā saucamo iestāžu speciālo elektronisko pastkastīti, nosūtīšana var būt likumīga, ņemot vērā, ka nav noteikti pienākumi saskaņā ar VDAR 26. pantu. Tas arī attiecībā uz datu drošību, jo neviens no dokumentiem nosūtīšanas laikā netiek šifrēts.
- 19 Iesniedzējtiesa uzskata, ka nav izšķiroša nozīme tam, vai saskaņā ar spēkā esošajām pozitīvajām tiesību normām attiecībā uz advokātu speciālo elektronisko pastkastīti ir jāizmanto pilnīga šifrēšana. Vismaz Hesenē starp starpnieku – HZD, un attiecīgo tiesu, tātad, arī *Verwaltungsgericht Wiesbaden* [Vīsbādenes administratīvo tiesu], nosūtāmie ziņojumi netiek šifrēti.
- 20 Tomēr šajā gadījumā tas nav būtiski, jo procedūra atbilst elektroniskā pasta procedūrai. Attiecībā uz *Gmail* interneta e–pasta pakalpojumu Tiesa ir nospriedusi, ka tas nav telekomunikāciju pakalpojums, jo šis pakalpojums nenodrošina piekļuvi internetam, kas pilnīgi vai galvenokārt nesastāv no signālu pārraidīšanas elektronisko komunikāciju tīklos un kas tātad nav “elektronisko komunikāciju pakalpojums” (spriedums, 2019. gada 13. jūnijs, C-193/18, ECLI:EU:C:2019:498). Tādējādi EGVP nav pakalpojums, uz ko attiecas Direktīva 2002/58/EK (VDAR 2. panta 4. punkts). Līdz ar to ir piemērojama VDAR, kā rezultātā EGVP un saistītās procedūras ir jāreģistrē apstrādes darbību reģistrā, un par attiecīgajiem pienākumiem ir jāvienojas kā procedūrā ar daudziem pārziņiem saskaņā ar VDAR 26. pantu. Šajā gadījumā trūkst abu. Tas rada šaubas par datu nosūtīšanas likumību.

- 21 *EGVP* ir tiesu administrāciju, kas ir daļa no otrās varas – izpildvaras, un atbildētājas, kas arī ir daļa no izpildvaras, procedūra. Tādējādi, lai pārliecinātu tiesu, atbildētājai ir jānodrošina, ka procesuālo dokumentu un lietas materiālu datu pārsūtīšanas elektroniskā procedūra atbilst VDAR.
- 22 Tādēļ iesniedzējtiesai saistībā ar tiesas spriešanas funkcijas īstenošanu rodas jautājums, kā rīkoties ar datiem, kas sniegti *EGVP* sistēmā, izmantojot tā saucamo iestāžu pastkastīti, ja *EGVP* procedūra un ar to saistītā datu apstrāde kā tāda neatbilst VDAR.
- 23 Iesniedzējtiesai, īstenojot tiesas spriešanas funkcijas, ir jāievēro un jāpilda VDAR.
- 24 Tai nav nekādas ietekmes uz tiesu administrāciju datu apstrādes likumību, jo tā ārpus “tiesas spriešanas funkciju pildīšanai” ietilpst otrajā varā – izpildvarā. Tomēr iesniedzējtiesai ir jāievēro un jāpilda Savienības tiesības. Ja lietas dalībnieki tās pārkāpj, datu izmantošana tiesā, šķiet, nebūtu pieļaujama, jo pretējā gadījumā tiesa piedalītos nelikumīgā datu apstrādē. Šajā gadījumā to šajā ziņā pastiprina tas, ka, ņemot vērā līdzšinējo saraksti, atbildētāja, šķiet, (apzināti) pārkāpj Savienības tiesību aktu prasības.
- 25 Tas arī nav gadījums, kas attaisnotu datu izmantošanu tiesā, izmantojot VDAR 17. panta 3. punkta e) apakšpunktu, lai atbildētāja celtu, īstenotu vai aizstāvētu likumīgas prasības. Ir tiesa, ka atbildētājas dati ir nepieciešami, lai izpildītu juridisku pienākumu, kas prasa veikt apstrādi, kā paredzēts Savienības vai dalībvalsts tiesību aktos, kuri piemērojami pārzinim, vai lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai saistībā ar pārzinim likumīgi piešķirto oficiālo pilnvaru īstenošanu (VDAR 17. panta 3. punkta b) apakšpunkts). Tomēr vienlaikus tādējādi ilgtermiņā tiktu legalizēta darbība, ar ko tiek pārkāpti datu aizsardzības tiesību akti.
- 26 Līdz ar to iesniegtajiem jautājumiem ir īpaša nozīme, ja runa ir par VDAR īstenošanu tiesvedībā. VDAR 1. panta 2. punktā noteiktais mērķis veicināt fizisku personu pamattiesību un pamatbrīvību ievērošanu un it īpaši viņu tiesību uz personas datu aizsardzību ievērošanu tiktu apdraudēts.
- 27 Šajā ziņā vismaz gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, būtu nepieciešama datu subjekta piekrišana vai, labāk, datu subjekta, šajā gadījumā – prasītāja, skaidra piekrišana, ka viņa datus var izmantot tiesvedībā, neraugoties uz formāli nelikumīgu apstrādi.
- 28 Tomēr tā sekas būtu arī tādas, ka atteikuma gadījumā atbildētājas apstrādātos datus, kura tos iesniedz tā saucamajā iestāžu elektroniskajā lietas materiālu *MARIS* formātā, tiesa nedrīkstētu apstrādāt (izmantot). Turklāt tas radītu sekas, ka vairs nebūtu pamata lēmuma pieņemšanai, kamēr nebūtu izpildīti dokumentēšanas pienākumi. Atbildētājas sākotnējais lēmums vienmēr būtu jāatceļ. Lēmumu par pieprasīto patvēruma statusu nebūtu iespējams pieņemt, kamēr nebūtu izpildīti dokumentēšanas pienākumi.